26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7039 2 ՄԱՐՏ 1909 ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ 22 ՍԵՖԹԵՄԲԵՐ 1327 15 Mars 1909 26me année N. 7039

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՈՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 100 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Գրքոյարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره‌وه‌لك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌كین بویاجیان
درعلیه غلطه

AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ԵՐՈՒԱՂԷՄԻ ԿՆՁԻՒՐԸ

ՈՒՐԻՇ ԱՌԱՋԱՐԿ ՄԸ

Եթէ քիչ մը անափառութիւն ունենայինք մի՛ այս միջոցիս բաւական փայփայած պիտի զգայի լրագրողի արժանապատուութիւնս։

Երուսաղէմի վանքը ծախելով «ինդիր»ը լուծելու առաջարկս, որ ակէ քանի մը ամիս առաջ ներկայացուցի Եգիպտոսի «Արեւ» օրաթերթին մէջ, անչափաբեր չանցաւ. Փիլիպէի «Ռազմիկ»ը և Թիֆլիզի «Տրօշ»ը արտատպեցին յօդուածս իրենց համամտութիւնը յայտնելով առաջարկիս մասին։ «Արեւելք»ի մէջ բարեկամս Եր. Սրմաքէչխանեան նախ հակառակեցաւ առնոր և նոյն իսկ «յիմար» գտաւ այդ ձեւ լուծումի մը, սակայն քանի մը ամիս ետքը, դէպքերու ընթացքը զինքն ալ հասցուց թէ «ուրիշ ճար չի կար»։ Նոյն թերթին մէջ առաջարկութեանս համակիր գտնուեցաւ նաեւ «Հարանդ», որուն ազգային հարցերու մասին ունեցած փորձառութիւնը կը բաղմապատկէ համակրութեան արժէքը։

Ջմռնամ յիշել որ հակառակ գրողներ և խօսողներ ալ գտնուեցան, ինչ որ կ'ապացուցանէ առաջարկութեանս ի նկատ առնուելիը։

Այս ամէնը սակայն բնականաբար արձնի մը չունէցաւ. վանքը ի վաճառ չդնուեցաւ և վանականները չարունակեցին իրենց խաղբութիւնները։ Իմաստուն կամ յիմար առաջարկներ ամէնքն ալ, Ժողովուրդ ըսածին պէս «ունայնութիւն և հոգիի տաղտուկ» են մեր մէջ։

Ունայնութիւն և հոգիի տաղտուկ անշուշտ նաեւ ես։ Սրմաքէչխանեանի ուրբաթ օրուան «Արեւելք»ի մէջ բրած այնքան բանաւոր առաջարկը Երուսաղէմի վանքին մէջ գտնուած անպէտ զարդազգեստները և եկեղեցական անօթները ծախելու և վանքին պարտքը վճարելու համար։

Մեր մէջ ազգային խնդիրներու մասին առաջարկ մը որքան բանաւոր ըլլայ, այնքան թախտ ունի անգործադրելի մնալու, մանաւանդ երբ յայտնուած գաղափարը նոր է մեր հետաքրքրութեան համար։ Առաջարկ մը այն ատեն գործադրելի է երբ տիրացուին ու ժամկոչին հետաքրքրութիւնը կ'արժանանայ, իսկ երբ անոնք կը գայթակղին՝ վա՛յ այդ առաջարկի գլխին...

Այս պատճառաւ ահա՛ Սրբմաքէչխանեան լրեանի առաջարկն ալ պիտի ըլլայ «ձայն բարբառոյ յանապատի» և Երուսաղէմի վանքին ղարդազգեստներն ու անօթները պիտի չարունակուին մգլոտիլ ու ցեղերու կեր ըլլալ մութ նկուղներու անկիւնը, մինչ վանքը, չուայտ խաղամոլի մը պէս, պիտի չարունակէ լողալ անյատակ պարտքի մը անդունդին վրայ։

Այս այսպէս ըլլալով գուցէ անօգուտ պիտի ըլլար Երուսաղէմի հանգոյցը լուծելու համար նորանոր առաջարկներ ներկայացնել, բայց մենք՝ լրագրողներս՝ տանեղդայ մարդիկ ենք և միշտ կը յամարձակ կարծելու թէ բանաւորութիւնը ի վերջոյ յաղթող պիտի հանդիսանայ տիրող ու տիրապետող կամայ եւ ակամայ ապուշութենից և տխմարութենից եւ ասոր համար մեր գրիչը կը չարժենք անյողդողդ հաստատամտութեամբ։

Երուսաղէմի վանքը եւ կամ գոնէ գանձարանին մէկ մասը ծախելու հարցը մէկտեղ նետեցինք, թողո՛ւնք որ կամաց կամաց հասունցայ եւ այսօրուան paradoxe վազուան ճշմարտութիւնը ըլլայ վերջապէս. բայց անկէց առաջ աւելի անմիջական խնդիր մը կայ մէկտեղ որ, օր օրի, կը սպառնայ վրդովեցուցիչ համամասութիւն մը առնել եւ կեդրոնական վարչութիւնը, երեսփոխանական ժողովը ու լրագրութիւնը յուզելով ու խռովելով, բոլորովին չվոտիճցնել նաեւ հանրային կարծիքը։

Աւելիա՛կ է հաչուեպահանջներու եւ հաչուենկատներու ծանօթ՝ գլուխ պայթեցնող խնդիրը։

Մօտաւորապէս չորս հինգ տարի կայ որ այդ խնդիրը կը ծեծուի ու տակաւին կարելի չէ եղած վանքին ու կ. Պոլսոյ Պարոխոքաքանին միջեւ համաձայնութեան մը յանգիլ։ Ո՛չ թէ միայն կարելի չէ եղած, այլ ընդհակառակը խոմասոց հեռացնէ աւելի լայնցած է կեդրոնին ու Երուսաղէմի միջեւ, այն աստիճան որ Պատրիարքարանէն ղրկուած Գննիչ Յանձնախումբը փոխանակ «Ովաննա»ներով ընդունուելու՝ մահուան սպառնալիքներով դարս կը նետուի այն յարկէն ուրկէ գիչ մը անդին Զիւռեա «Սրբեցի՛ք զմխիթարս» կը քարոզէր։

Անոնք որ չորս-հինգ տարիէ ի վեր հետեւած են Երուսաղէմի հաշուական խնդրին, իբրեւ պարզ հանդիսատես և առանց մտնելու այդ լաբիւրինթոսին մոլորեցուցիչ բաւիղներուն մէջ, սա եղրակացութեան հասած են թէ հաչուեպահանջ և հաչուենկատ խոյս հաւասարապէս դատապարտելի են և այդ երկու խմբակներու ձեռքէն վերջնականապէս ազատելով է որ կարելի պիտի ըլլայ խնդիրը կարգադրել։

Արդ, ի՛նչպէս կարելի է այս վերջասկար տունկերը արմատախիլ ընել Երուսաղէմի վանքին պարտա՛ս տողերուն վրայէն։

Զորս-հինգ տարիէ ի վեր ձեռք առնուած «վարչական», «սահմանադրական», «օրինաւոր» մեղմ ու հաչտարար միջոցները մինչեւ այսօր ուրիշ բանի չծառայեցին այլ միմիայն աւելի արծարծելու մեր չնորհնակ վարդապետներուն անպատկառութիւնը։ Իրենց վերջին չահատակութիւնը բացարձակապէս ցոյց կուտայ թէ այդ մարդոց հետ երբեք կարելի չպիտի ըլլայ վարչականօրէն գործ տեսնել։ Կեդրոնէն ղրկուած Գննիչ Յանձնախումբին դէմ գործուած վայրագութիւնը բացառիկ կացութիւն մը կը ստեղծէ որու մասին պէտք է բացառիկ միջոցներ ձեռք առնել։

Ըստ իս ահա՛ լաւագոյն միջոցը։

Ազգային իշխանութեան կողմէ խընդրին կարգադրութիւնը յանձնել մեր յեղափոխական կուսակցութեանց՝ Դաշնակցական կամ Հնչակեան, և եթէ կարելի է երկուքին ալ հաւասարապէս։

Օրինաւորի կամ ապօրէնի խնդիր կարելի չէ յարուցանել, քանի որ խնդիրը արդէն դուրս եւած է օրինաւորութեան սահմանէն, բայ սատ, կարծեմ ոՀ է կերպով ապօրէն չէ, մանաւանդ ներկայ վիճակիս մէջ, յեղափոխական մարմնոյ մը միջամտութիւնը ազգային կարեւոր խնդրի մը կարգադրութեանը համար։ Մեր յեղափոխական կուսակցութիւնները արդէն մարդ, գէթ վերջի պարագային համար։ Թէդեան չի պատկաներ արագ գրակատութեան, զոր ամանք ղազեքանիութիւն անունով կը հասկնան. միւսին ալ չի պատկաներ, որ լուրջ ու դանդաղ բայց աշխատուած գրականութիւնն է. ատոնց երկուքին միջեւ առեղծուած մըն է ինք, տեսակ մը ազեզ որ ինքն իր վրայ կը դառնայ բայց չի դադրիր չշրխն մըն ալ ընելէ։ Բագրատունիներու, Հիւբմիւզեաններու մահէն ասդին (անմահութենէն սադին) հոր ատրիկան գեղեցկութիւնը մարձեցաւ հետզհետէ, Հանճոսեան ափերուն վրայ Պէտաչի ժայռէն կայծակներ լինկան։ Ասդին, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մէջ կը տոչէ իր երդերը և հոն կը մոռնայ, պէտք է կոտրել մեհեանին դուռը, հողէկ առնելու և պիտի ըսեմ յափշտակելու համար այն տաղերգները զոր քուրմը կը հրիտակէ նոր տերունդի քուրմերուն, իր պատը ինք չափելով, իր ժամանակին վերքերը ինք դնելով, իր գեղեցկութիւնը ինք հիւսելով, իր ինքնութիւնը, իր վարդապետութիւնը, ներքին մարդը ինք ցոլացնելով։

Իր պատանեկան հայրենաբաղձութիւնը «իմ կեանքը»ին մէջ իսկ երեւան կը բերէ, ուր տարիքոտ քերթողի մը կանխահասութիւնը կը զգացնէ, եւ ամէն նոր գրող սկսնակ չը կոչուելու համար, հին գրողի կանխահասութիւնը յայտնելու է, և արդէն «նոր գրող» բառը հին գրողն ալ իր մէջ չի՛ պարունակեր. առաջինին պարտականութիւնը աւելի ծանր է քան վերջինները։ Թէրզեան այդ կանխահասութիւնը ցոյց տուած է իր պատանեկութեան մէջ իսկ.

Օր պիտի գա՛յ՝ որ այս կենաց
Բեռն ուսերէս թօթափելով
Պիտի ննջեմ հետ սիրելեաց
Որոց հալիմ ես կարօտով։

Ա՜հ, գերեզմանս այնտեղ ըլլար
Ուր Վոսփորի դարեւանդներ
Ջաղկապարակ ու միչտ գալար
Թանան յալես ղիրենց պատկեր։

Եւ այն ծաւի ծաւի ալեակք
Դային փրիչ չերմիս վերայ
Ու հոն նոճեակ մէջէն կաթէր
Ձերմակ մանկին լոյն արծաթեայ։

Եւ թէ սպիտակ պատանքներով
Նաեր հոգիս ղեղր անդ չիրմին
Լրբէր հեռուանց դանդաղ թիով
Մալաչրջիկ ղերդ ձկնորսին։

Աւա՜ղ, աչքերը յուսախնդիր
Ջուր ծանօթներս պիտի հայնին.
Մահուան հողմավըն ցանուցիր
Ո՞վ գիտէ յոր սիրտս ննջին։

Նո՛ր մանկութիւն մը, նորայո՜յս
Նոր նոր արցունք կամ ժպիտներ,
Անկաթեկիրք իմ ցաւերուս՝
Շերմիս նայուածք մ'իսկ չեն նետեր։

Այլ անփոփոխ ըղբեղ միայն
Պիտի գտնեմ, ո՛վ մեծ բնութիւն,
Եւ յայն անդունդ մոռացութեան
Պիտի ժպտիս ինձ միայն դուն։

ԼԵՒՈՆ ՇԱՀԱՆԵԱՆ

(*) Երգնկայի հռչակաւոր Լուսաւորչայ վանքի լերան 17 հերոսներէն երկուքն են որոնք 92ին կռուեցան քաղաքական Զէքիական բռնութեան դէմ և նահատակուեցան։ Ա. կ. Թ.

(*) Թէրզեան մեզ կը թողու անտիպ քերթուածներու ձեռագիր հաւաքածոյ մը, որ վերջերս մաքուրի քաշած էր կայս. լիսէի ընթացաւարտներէն Պաիբրայի Յարութիւն էֆ. Քէչէճեան։

ՆԱՄԱԿ ՊՈՒԼԿԱՐԻԱՅԷՆ

(ՄԵՐ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԹՂԹԱԿՑԷՆ)

ՍՕՖԻԱ, 909 փետր. 27

ԱԼՊԱՆԻԱՑՈՑ ՊԱՀԱՆՋԱՏԻՐՆԵՐՔ

Սեպտեմբէրէն ասդին ատելութիւնները կը նկարագրեն Ա. պահանջատ մէջ յատակ եւած գժտութիւնը և խլրտումը հանդէպ Թուրքիոյ նոր կառավարութեան։

Ալպանիացիները գոհ չեն երիտասարդ Թուրքերու դրութենէն, որոնք համիլամաթեան փրոփականտա յատակ կը մղեն, և կ'աչխատին բոլոր մահմետական ազգութիւնները իրմէ կախման մէջ դնել։ Ասիկա, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մէջ կը տոչէ իր երդերը և հոն կը մոռնայ, պէտք է կոտրել մեհեանին դուռը, հողէկ առնելու և պիտի ըսեմ յափշտակելու համար այն տաղերգները զոր քուրմը կը հրիտակէ նոր տերունդի քուրմերուն, իր պատը ինք չափելով, իր ժամանակին վերքերը ինք դնելով, իր գեղեցկութիւնը ինք հիւսելով, իր ինքնութիւնը, իր վարդապետութիւնը, ներքին մարդը ինք ցոլացնելով։

Իր պատանեկան հայրենաբաղձութիւնը «իմ կեանքը»ին մէջ իսկ երեւան կը բերէ, ուր տարիքոտ քերթողի մը կանխահասութիւնը կը զգացնէ, եւ ամէն նոր գրող սկսնակ չը կոչուելու համար, հին գրողի կանխահասութիւնը յայտնելու է, և արդէն «նոր գրող» բառը հին գրողն ալ իր մէջ չի՛ պարունակեր. առաջինին պարտականութիւնը աւելի ծանր է քան վերջինները։ Թէրզեան այդ կանխահասութիւնը ցոյց տուած է իր պատանեկութեան մէջ իսկ.

Օր պիտի գա՛յ՝ որ այս կենաց
Բեռն ուսերէս թօթափելով
Պիտի ննջեմ հետ սիրելեաց
Որոց հալիմ ես կարօտով։

Ա՜հ, գերեզմանս այնտեղ ըլլար
Ուր Վոսփորի դարեւանդներ
Ջաղկապարակ ու միչտ գալար
Թանան յալես ղիրենց պատկեր։

Եւ այն ծաւի ծաւի ալեակք
Դային փրիչ չերմիս վերայ
Ու հոն նոճեակ մէջէն կաթէր
Ձերմակ մանկին լոյն արծաթեայ։

Եւ թէ սպիտակ պատանքներով
Նաեր հոգիս ղեղր անդ չիրմին
Լրբէր հեռուանց դանդաղ թիով
Մալաչրջիկ ղերդ ձկնորսին։

Աւա՜ղ, աչքերը յուսախնդիր
Ջուր ծանօթներս պիտի հայնին.
Մահուան հողմավըն ցանուցիր
Ո՞վ գիտէ յոր սիրտս ննջին։

Նո՛ր մանկութիւն մը, նորայո՜յս
Նոր նոր արցունք կամ ժպիտներ,
Անկաթեկիրք իմ ցաւերուս՝
Շերմիս նայուածք մ'իսկ չեն նետեր։

Այլ անփոփոխ ըղբեղ միայն
Պիտի գտնեմ, ո՛վ մեծ բնութիւն,
Եւ յայն անդունդ մոռացութեան
Պիտի ժպտիս ինձ միայն դուն։

ԼԵՒՈՆ ՇԱՀԱՆԵԱՆ

(*) Երգնկայի հռչակաւոր Լուսաւորչայ վանքի լերան 17 հերոսներէն երկուքն են որոնք 92ին կռուեցան քաղաքական Զէքիական բռնութեան դէմ և նահատակուեցան։ Ա. կ. Թ.

ԹՈՎՄԱՍ ԹԷՐԶԵԱՆ

«Անտաղին» մէկն այն հազուագիւտ դէմքերէն զորս կենդանութեանը լաւ չենք ճանչնար, և արծաթաւոր կերպով չպիտի կրնանք գնահատել, և որոնց մահուընէ ետք, վերապահած է նչանաւոր անկիւն մը չբնաղ հոգիներու լանդեշնին մէջ»։ Այսպէս կը սկսէրեքդէր ծանօթ գրող Սմբատ Դաշեանն ասկէ վեց տարիներ առաջ, որ մէկ քանի ցայտուն ուրուագիրներով վեր հանեց Մուրատ Ռափայէլեանի այս քնարերգակ պատանին, երիտասարդն ու ծերունին, գաւկըներու հայրը. երջանիկ մարդ, գէթ վերջի պարագային համար։ Թէրզեան չի պատկաներ արագ գրականութեան, զոր ամանք ղազեքանիութիւն անունով կը հասկնան. միւսին ալ չի պատկաներ, որ լուրջ ու դանդաղ բայց աշխատուած գրականութիւնն է. ատոնց երկուքին միջեւ առեղծուած մըն է ինք, տեսակ մը ազեզ որ ինքն իր վրայ կը դառնայ բայց չի դադրիր չշրխն մըն ալ ընելէ։ Բագրատունիներու, Հիւբմիւզեաններու մահէն ասդին (անմահութենէն ասդին) հոր ատրիկան գեղեցկութիւնը մարձեցաւ հետզհետէ, Հանճոսեան ափերուն վրայ Պէտաչի ժայռէն կայծակներ լինկան։ Ասդին, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մէջ կը տոչէ իր երդերը և հոն կը մոռնայ, պէտք է կոտրել մեհեանին դուռը, հողէկ առնելու և պիտի ըսեմ յափշտակելու համար այն տաղերգները զոր քուրմը կը հրիտակէ նոր տերունդի քուրմերուն, իր պատը ինք չափելով, իր ժամանակին վերքերը ինք դնելով, իր գեղեցկութիւնը ինք հիւսելով, իր ինքնութիւնը, իր վարդապետութիւնը, ներքին մարդը ինք ցոլացնելով։

Իր պատանեկան հայրենաբաղձութիւնը «իմ կեանքը»ին մէջ իսկ երեւան կը բերէ, ուր տարիքոտ քերթողի մը կանխահասութիւնը կը զգացնէ, եւ ամէն նոր գրող սկսնակ չը կոչուելու համար, հին գրողի կանխահասութիւնը յայտնելու է, և արդէն «նոր գրող» բառը հին գրողն ալ իր մէջ չի՛ պարունակեր. առաջինին պարտականութիւնը աւելի ծանր է քան վերջինները։ Թէրզեան այդ կանխահասութիւնը ցոյց տուած է իր պատանեկութեան մէջ իսկ.

Օր պիտի գա՛յ՝ որ այս կենաց
Բեռն ուսերէս թօթափելով
Պիտի ննջեմ հետ սիրելեաց
Որոց հալիմ ես կարօտով։

Ա՜հ, գերեզմանս այնտեղ ըլլար
Ուր Վոսփորի դարեւանդներ
Ջաղկապարակ ու միչտ գալար
Թանան յալես ղիրենց պատկեր։

Եւ այն ծաւի ծաւի ալեակք
Դային փրիչ չերմիս վերայ
Ու հոն նոճեակ մէջէն կաթէր
Ձերմակ մանկին լոյն արծաթեայ։

Եւ թէ սպիտակ պատանքներով
Նաեր հոգիս ղեղր անդ չիրմին
Լրբէր հեռուանց դանդաղ թիով
Մալաչրջիկ ղերդ ձկնորսին։

Աւա՜ղ, աչքերը յուսախնդիր
Ջուր ծանօթներս պիտի հայնին.
Մահուան հողմավըն ցանուցիր
Ո՞վ գիտէ յոր սիրտս ննջին։

Նո՛ր մանկութիւն մը, նորայո՜յս
Նոր նոր արցունք կամ ժպիտներ,
Անկաթեկիրք իմ ցաւերուս՝
Շերմիս նայուածք մ'իսկ չեն նետեր։

Այլ անփոփոխ ըղբեղ միայն
Պիտի գտնեմ, ո՛վ մեծ բնութիւն,
Եւ յայն անդունդ մոռացութեան
Պիտի ժպտիս ինձ միայն դուն։

ԼԵՒՈՆ ՇԱՀԱՆԵԱՆ

(*) Երգնկայի հռչակաւոր Լուսաւորչայ վանքի լերան 17 հերոսներէն երկուքն են որոնք 92ին կռուեցան քաղաքական Զէքիական բռնութեան դէմ և նահատակուեցան։ Ա. կ. Թ.

(*) Թէրզեան մեզ կը թողու անտիպ քերթուածներու ձեռագիր հաւաքածոյ մը, որ վերջերս մաքուրի քաշած էր կայս. լիսէի ընթացաւարտներէն Պաիբրայի Յարութիւն էֆ. Քէչէճեան։

ՆԱՄԱԿ ՊՈՒԼԿԱՐԻԱՅԷՆ

(ՄԵՐ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԹՂԹԱԿՑԷՆ)

ՍՕՖԻԱ, 909 փետր. 27

ԱԼՊԱՆԻԱՑՈՑ ՊԱՀԱՆՋԱՏԻՐՆԵՐՔ

Սեպտեմբէրէն ասդին ատելութիւնները կը նկարագրեն Ա. պահանջատ մէջ յատակ եւած գժտութիւնը և խլրտումը հանդէպ Թուրքիոյ նոր կառավարութեան։

Ալպանիացիները գոհ չեն երիտասարդ Թուրքերու դրութենէն, որոնք համիլամաթեան փրոփականտա յատակ կը մղեն, և կ'աչխատին բոլոր մահմետական ազգութիւնները իրմէ կախման մէջ դնել։ Ասիկա, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մէջ կը տոչէ իր երդերը և հոն կը մոռնայ, պէտք է կոտրել մեհեանին դուռը, հողէկ առնելու և պիտի ըսեմ յափշտակելու համար այն տաղերգները զոր քուրմը կը հրիտակէ նոր տերունդի քուրմերուն, իր պատը ինք չափելով, իր ժամանակին վերքերը ինք դնելով, իր գեղեցկութիւնը ինք հիւսելով, իր ինքնութիւնը, իր վարդապետութիւնը, ներքին մարդը ինք ցոլացնելով։

Իր պատանեկան հայրենաբաղձութիւնը «իմ կեանքը»ին մէջ իսկ երեւան կը բերէ, ուր տարիքոտ քերթողի մը կանխահասութիւնը կը զգացնէ, եւ ամէն նոր գրող սկսնակ չը կոչուելու համար, հին գրողի կանխահասութիւնը յայտնելու է, և արդէն «նոր գրող» բառը հին գրողն ալ իր մէջ չի՛ պարունակեր. առաջինին պարտականութիւնը աւելի ծանր է քան վերջինները։ Թէրզեան այդ կանխահասութիւնը ցոյց տուած է իր պատանեկութեան մէջ իսկ.

Օր պիտի գա՛յ՝ որ այս կենաց
Բեռն ուսերէս թօթափելով
Պիտի ննջեմ հետ սիրելեաց
Որոց հալիմ ես կարօտով։

Ա՜հ, գերեզմանս այնտեղ ըլլար
Ուր Վոսփորի դարեւանդներ
Ջաղկապարակ ու միչտ գալար
Թանան յալես ղիրենց պատկեր։

Եւ այն ծաւի ծաւի ալեակք
Դային փրիչ չերմիս վերայ
Ու հոն նոճեակ մէջէն կաթէր
Ձերմակ մանկին լոյն արծաթեայ։

Եւ թէ սպիտակ պատանքներով
Նաեր հոգիս ղեղր անդ չիրմին
Լրբէր հեռուանց դանդաղ թիով
Մալաչրջիկ ղերդ ձկնորսին։

Աւա՜ղ, աչքերը յուսախնդիր
Ջուր ծանօթներս պիտի հայնին.
Մահուան հողմավըն ցանուցիր
Ո՞վ գիտէ յոր սիրտս ննջին։

Նո՛ր մանկութիւն մը, նորայո՜յս
Նոր նոր արցունք կամ ժպիտներ,
Անկաթեկիրք իմ ցաւերուս՝
Շերմիս նայուածք մ'իսկ չեն նետեր։

Այլ անփոփոխ ըղբեղ միայն
Պիտի գտնեմ, ո՛վ մեծ բնութիւն,
Եւ յայն անդունդ մոռացութեան
Պիտի ժպտիս ինձ միայն դուն։

ԼԵՒՈՆ ՇԱՀԱՆԵԱՆ

(*) Երգնկայի հռչակաւոր Լուսաւորչայ վանքի լերան 17 հերոսներէն երկուքն են որոնք 92ին կռուեցան քաղաքական Զէքիական բռնութեան դէմ և նահատակուեցան։ Ա. կ. Թ.

(*) Թէրզեան մեզ կը թողու անտիպ քերթուածներու ձեռագիր հաւաքածոյ մը, որ վերջերս մաքուրի քաշած էր կայս. լիսէի ընթացաւարտներէն Պաիբրայի Յարութիւն էֆ. Քէչէճեան։

ՆԱՄԱԿ ՊՈՒԼԿԱՐԻԱՅԷՆ

(ՄԵՐ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԹՂԹԱԿՑԷՆ)

ՍՕՖԻԱ, 909 փետր. 27

ԱԼՊԱՆԻԱՑՈՑ ՊԱՀԱՆՋԱՏԻՐՆԵՐՔ

Սեպտեմբէրէն ասդին ատելութիւնները կը նկարագրեն Ա. պահանջատ մէջ յատակ եւած գժտութիւնը և խլրտումը հանդէպ Թուրքիոյ նոր կառավարութեան։

Ալպանիացիները գոհ չեն երիտասարդ Թուրքերու դրութենէն, որոնք համիլամաթեան փրոփականտա յատակ կը մղեն, և կ'աչխատին բոլոր մահմետական ազգութիւնները իրմէ կախման մէջ դնել։ Ասիկա, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մէջ կը տոչէ իր երդերը և հոն կը մոռնայ, պէտք է կոտրել մեհեանին դուռը, հողէկ առնելու և պիտի ըսեմ յափշտակելու համար այն տաղերգները զոր քուրմը կը հրիտակէ նոր տերունդի քուրմերուն, իր պատը ինք չափելով, իր ժամանակին վերքերը ինք դնելով, իր գեղեցկութիւնը ինք հիւսելով, իր ինքնութիւնը, իր վարդապետութիւնը, ներքին մարդը ինք ցոլացնելով։

Իր պատանեկան հայրենաբաղձութիւնը «իմ կեանքը»ին մէջ իսկ երեւան կը բերէ, ուր տարիքոտ քերթողի մը կանխահասութիւնը կը զգացնէ, եւ ամէն նոր գրող սկսնակ չը կոչուելու համար, հին գրողի կանխահասութիւնը յայտնելու է, և արդէն «նոր գրող» բառը հին գրողն ալ իր մէջ չի՛ պարունակեր. առաջինին պարտականութիւնը աւելի ծանր է քան վերջինները։ Թէրզեան այդ կանխահասութիւնը ցոյց տուած է իր պատանեկութեան մէջ իսկ.

Օր պիտի գա՛յ՝ որ այս կենաց
Բեռն ուսերէս թօթափելով
Պիտի ննջեմ հետ սիրելեաց
Որոց հալիմ ես կարօտով։

Ա՜հ, գերեզմանս այնտեղ ըլլար
Ուր Վոսփորի դարեւանդներ
Ջաղկապարակ ու միչտ գալար
Թանան յալես ղիրենց պատկեր։

Եւ այն ծաւի ծաւի ալեակք
Դային փրիչ չերմիս վերայ
Ու հոն նոճեակ մէջէն կաթէր
Ձերմակ մանկին լոյն արծաթեայ։

Եւ թէ սպիտակ պատանքներով
Նաեր հոգիս ղեղր անդ չիրմին
Լրբէր հեռուանց դանդաղ թիով
Մալաչրջիկ ղերդ ձկնորսին։

Աւա՜ղ, աչքերը յուսախնդիր
Ջուր ծանօթներս պիտի հայնին.
Մահուան հողմավըն ցանուցիր
Ո՞վ գիտէ յոր սիրտս ննջին։

Նո՛ր մանկութիւն մը, նորայո՜յս
Նոր նոր արցունք կամ ժպիտներ,
Անկաթեկիրք իմ ցաւերուս՝
Շերմիս նայուածք մ'իսկ չեն նետեր։

Այլ անփոփոխ ըղբեղ միայն
Պիտի գտնեմ, ո՛վ մեծ բնութիւն,
Եւ յայն անդունդ մոռացութեան
Պիտի ժպտիս ինձ միայն դուն։

ԼԵՒՈՆ ՇԱՀԱՆԵԱՆ

(*) Երգնկայի հռչակաւոր Լուսաւորչայ վանքի լերան 17 հերոսներէն երկուքն են որոնք 92ին կռուեցան քաղաքական Զէքիական բռնութեան դէմ և նահատակուեցան։ Ա. կ. Թ.

(*) Թէրզեան մեզ կը թողու անտիպ քերթուածներու ձեռագիր հաւաքածոյ մը, որ վերջերս մաքուրի քաշած էր կայս. լիսէի ընթացաւարտներէն Պաիբրայի Յարութիւն էֆ. Քէչէճեան։

ՆԱՄԱԿ ՊՈՒԼԿԱՐԻԱՅԷՆ

(ՄԵՐ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԹՂԹԱԿՑԷՆ)

ՍՕՖԻԱ, 909 փետր. 27

ԱԼՊԱՆԻԱՑՈՑ ՊԱՀԱՆՋԱՏԻՐՆԵՐՔ

Սեպտեմբէրէն ասդին ատելութիւնները կը նկարագրեն Ա. պահանջատ մէջ յատակ եւած գժտութիւնը և խլրտումը հանդէպ Թուրքիոյ նոր կառավարութեան։

Ալպանիացիները գոհ չեն երիտասարդ Թուրքերու դրութենէն, որոնք համիլամաթեան փրոփականտա յատակ կը մղեն, և կ'աչխատին բոլոր մահմետական ազգութիւնները իրմէ կախման մէջ դնել։ Ասիկա, կոստանդնուպոլսոյ հայ երդիքի մը տակ, դեռ չէր մարած այն կայծը որ ճարճատող քոյի մը յետին մնացորդն էր։ Ատոր իկեղեցութիւնն էր այդ, որ կ'ապրէր Թովմաս Թէրզեանի մէջ, այսօր Աթենասի մահճակալին գմբէթէն բոլորովին վար կ'իյնայ այն ալաքը, որ մինչեւ այսօր ծուած կը մնար։

*Թէրզեան բազմարդիւն ուսուցիչ էր տարիներու բնաւ տակ պէտերիկ բայց կենսաբաշխ, խորապէս զգայուն բանաստեղծն էր (*) և իր մահը (անմոռութիւնը) այս երկուքին ուխտին տակ պատահած է։ Ինչ ալ այն քուրմն է որ մաղթանք կ'ունկընդրէ քան կը մաղթանքերգէ, այն քուրմն է որ մեհեանին մ

41 դր. Տարի 28 փետր. 1909

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԸ

ԵՎ ՀԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

ԴՈՍՏ. ՓՈՂՅԱՆ

Հայկական հարցը ներկայ ժամանակներում ամենից աւելի ուշադրութեան առարկայ է դարձել ամբողջ քաղաքակրթեալ աշխարհի համար։ Ամենքն էլ զբաղուած են այդ հարցի լուծման միջոցներ որոնելով։ Ամենքն էլ ցանկանում են գտնել այնպիսի միջոցներ, որոնք կարող լինին ապահովել հայ ազգաբնակութեան կեանքն ու գոյութիւնը։ Ամենքն էլ ուզում են, որ հայ ազգաբնակութիւնը ապրի ու զարգանայ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ա. Ե. ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՏԱՀԱՆՈՒՏԻ

Ա. Գոլդբեկ Նորբերգ Հաճախ

ՏԱՐԵՎԵՐՋԻ ՀԱՄԱՐ ՄԵԾ ՊԱՏՐԱՍՏ ՄԵՐ ՄԱՐՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔՆԵՐՈՎ

ՀՐԱՇԱԼԻ ՏԵՍԱՐԱՆ

ՄԱՐՏԱԿԱՆ ՀԱՆԴԻՍԱՎՈՐ ԺԱՄԵՐ

Ամենաարդի ձևերով

Ամենաժամանակակից տեխնիկայով

Ամենաարագ ժամկետներում

Ամենամատչելի գներով

Ամենաբարձր որակով

Ամենաշքեղ ոճերով

Ամենաճոխ ընտրանիով

Ամենաշռայլ ձևավորումներով

Ամենաշահավետ պայմաններով

Ամենաշուկայական ապրանքներով

Ամենաշքեղ ապրանքներով

Ամենաշքեղ ապրանքներով

Ամենաշքեղ